

Nr 149.

Av herr **Weibull**, om ökat tullskydd för tillverkningen av vissa snörmakeriupphängen.

Jämlikt tulltaxenummer 1042 i den från den 1 januari innevarande år gällande tulltaxan har tullsatsen för upphängningsanordningar av snörmakararbeten, avsedda för ampelskålar och dylika belysningsartiklar samt försedda med ledningstråd, faststälts till 10 % av värdet. Denna tulltaxering har tillkommit på förslag av 1925 års tulltaxerevision, huvudsakligen i syfte att åvägabrinda större enhetlighet i tullbeskattningen av förenämnda varuslag. Enligt 1911 års tulltaxa tullbehandlades dylika upphängningsanordningar, om varje snöre innehöll ledningstråd, såsom isolerad tråd med tull av 1 kr. pr kg., eljest såsom snörmakararbeten, varvid tullen utgick med antingen 30 eller 3 kr. pr kg., allteftersom varan innehöll silke eller ej. Inkommo upphängningsanordningarna fast förenade med ampelskålar, inberäknades de i den tullpliktiga vikten för skålarna, varvid tullen alltefter dessas beskaffenhet utgick med 10 eller 90 öre pr kg. Jämte denna ojämnhet i tullbeskattningen har tulltaxerevisionen som skäl för en tulländring framhållit, att det vid tillämpningen av den högsta tullavgiften å 30 kr. pr kg. knappast vore möjligt att införa med denna avgift belagda varuslag. För att undanrödja här angivna felaktigheter föreslog revisionen, att upphängningsanordningar av nämnda slag upptogs under ett nytt nummer i taxan med därtill fogad fast tullsats. Till undvikande av en uppdelning av varan på olika nummer alltefter materialets beskaffenhet angavs denna tullsats till visst belopp av varans värde och fixerades till 10 kr. pr 100 kr., vilken tullsats skulle motsvara en viktull av 4 kr. pr kg. På taxerevisionens förslag har vidare genom en anmärkning till taxenummer 657 i nya taxan blivit föreskrivit, att vid ampelskålar och dylika belysningsartiklar fastsittande upphängningsanordningar av snörmakararbete skola tullbehandlas särskilt för sig.

Genom sistnämnda föreskrift ävensom genom den större reda och enhetlighet, som i berörda del utmärker den nya tulltaxan, har otvivelaktigt avsevärda tulltekniska förbättringar vunnits. Däremot har den vidtagna förändringen såtillvida visat sig mindre lycklig, som en tidigare inom landet bedriven tillverkning av vissa upphängningsanordningar genom det sätt, varpå den nya tullsatsen avvägs, berövats praktiskt taget hela sitt förutvarande tullskydd och därmed ställts inför utsikten att ej

längre kunna upprätthållas. Nämnda tillverkning utgöres av snörmakeri-upphängen med silke eller gulddragartråd som huvudmaterial och bedrivs f. n. väsentligen av en i Malmö befintlig fabrik. Av de uppgifter, som här avsedda firma ställt till förfogande, framgår att samtliga av firman tillverkade upphängen efter 1911 års tulltaxa varit hänförliga till rubrik 371 och såsom sådana intill den 6 juni 1921 åtnjutit ett tullskydd av 9 kr. och därefter 30 kr. pr kg. Utförsäljningspriserna för de av firman sistlidet år marknadsförda modellerna ha varierat mellan ungefär 12:— och 18:— kr. pr kg. Såsom dessa siffror ge vid handen har industriens tullskydd efter den år 1921 vidtagna tullförhöjningen varit synnerligen rikligt tillmätt, men de lämna därjämte bevis för att tullskyddet blott till en mindre del blivit utnyttjat. Av samma uppgifter framgår vidare, att tulltaxerevisionen byggt sitt antagande att en värdetull av 10 % skulle motsvara ett tullskydd av 4:— kr. pr kg. på ett material, som måste betecknas såsom föga representativt. En närmare undersökning av de utländska konkurrenspriserna visa i själva verket, att nämnda värdetull endast representerar ett skydd av 70 till 120 öre pr kg eller c:a $\frac{1}{4}$ av det av tulltaxerevisionen avsedda, och c:a $\frac{1}{6}$ eller $\frac{1}{7}$ av det tidigare utnyttjade. På grund av företedda självkostnadskalkyler har förenämnda tillverkare jämväl ådagalagt, att en värdetull av 10 % icke ens alltid täcker den tullkostnad, som åvilar de vid fabrikationen använda materialerna. Därtill kommer att arbetslönerna vid den svenska fabriken enligt verkställda undersökningar ligger ungefär dubbelt och beträffande vissa kategorier arbetare ända till tredubbelt högre än vid konkurrerande fabriker i Tyskland.

Inför den nya situation, som uppkommit genom den vidtagna tulländringen, har berörda fabrikant genom olika åtgärder sökt nedbringa sina tillverkningskostnader, vilket också i viss mån lyckats, icke minst tack vare de anställda arbetarnas medverkan. Emellertid hava dessa ansträngningar icke lett till sådana resultat att hela skillnaden i tillverkningskostnaderna kunnat utjämnas. Såsom ovan nämnts måste därför nämnda fabrikation nedläggas, för den händelse nuvarande tulltaxering bibehålles oförändrad. En dylik verkan av den vidtagna tulländringen har emellertid med säkerhet icke varit avsedd. Vid sådant förhållande torde förevarande tullfråga närmast böra ankomma på 1928 års tullkommittés prövning. I avvaktan härpå torde likväl billigheten kräva, att industrien tillsvidare bibehålles vid sitt tidigare tullskydd. För berörda industri är jämväl av synnerlig vikt att denna tullfråga erhåller skyndsamt behandling. Med hänvisning härtill får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådana ändringar i gällande tulltaxa,

att vid tulltaxenummer 546 och 547, snören och andra snörmakrararbeten, hänvisningen till tulltaxenummer 1042 måtte utgå,

att anm. 2 vid rubrik 657, arbeten av sten, andra arbeten, ävenledes utgår, samt

att tulltaxenummer 1042 måtte erhålla följande lydelse:
"på annat sätt isolerad 100 kr. Tull för 100 kg. kronor 10:—".

Stockholm den 20 januari 1930.

Harry Weibull.

